

[Statsministeren.]

relser, har vi i dette Lovforslag ogsaa indsat en Paragraf, hvori det bestemmes, at der under Statsministerens Ledelse skal nedsettes et Udvalg, som skal foretage en Gennemgang af de bestaaende Love og Regler for Bilæggelse af Arbejdsstridigheder med det Formaal at tilvejebringe et Forslag til Forelæggelse for Rigsdagen i dens næste Samling, et Forslag, hvis Maal maa være at varetage Samfundets Interesser under fremtidig opstaaende Konflikter vedrørende Arbejdsforholdene. Det er Hensigten, at der i dette Udvalg foruden Statsministeren skal deltage Socialministeren, Formanden for den faste Voldgiftsret, Repræsentanter for Rigsdagen, for Arbejdsgivere og Arbejdere samt for Forligsinstitutionen, og det vil være at haabe, at dette Udvalg — idet jeg forudsætter Lovforslagets Vedtagelse — da ogsaa maa kunne naa til et Resultat, der i Fremtiden kan bidrage til Afværgelse af saadanne Arbejdsstridigheder, som nu og da har rystet Samfundet og fremkaldt adskillig Bæsværing fra begge Sider.

Hvad der motiverer dette Lovforslag, har jeg allerede for saa vidt sagt, som den nuværende Situation, hvor den meget store Del af Befolkningen paa overordentlig følelig Maade er ramt af Krisen, gør det naturligt, at man ikke forøger Samfundets Vanskeligheder og Trykket paa de Befolkningslag, der i Forvejen er trykket langt nok ned. Vi staar i den alvorligste Krise, som vi ikke har Evner eller Midler til at hindre, en Krise, der har sat ind over os ude fra Verden, fremkaldt af Forhold, som vi i hvert Fald ikke er Herre over, som vi kan synes om eller lade være at synes om, og jeg for min Del skjuler jo ikke, at jeg anser Krisen for et Udslag af et slet Samfundssystem. Men uden Hensyn til, hvad Opfattelse man i den Henseende har, uden Hensyn til, hvad man mener om den Kamp om Guldet, som i væsentlig Grad har bidraget til at føre Verden ud i Krisen, saa befinder vi os nu i en saadan Krisesituation, som stiller det ene naturlige Krav til hele Befolkningen, at den ved fælles Kræfter søger at lindre Livet det mest mulige for dem, der er ramt, og det sker ikke ved bevidst at styre ud i Katastrofen. Vi staar i en Situation, hvor alt er usikkert, hvor Landenes, selv de store Staters Pengevæsen, har forladt det sikre Grundlag, hvor der er bestandig Svingen i Valutaens Værdi, ude som herhjemme, hvor man forbereder en stor økonomisk Konference for hele Verden,

hvor just disse Problemer om Fastlæggelse skal drøftes. Vi befinder os i politiske Forhandlinger med det for Øje at sætte Midler ind mod Arbejdsløsheden, mod Krisevanskelighederne, at bringe Ofre, og jeg vil haabe, at man naar til at bringe betydelige Ofre fra alle Sider, og fra Samfundets Side, for at komme over Vanskelighederne saa godt, som vi kan det for den størst mulige Del af vor Befolkning.

Men naar vi befinder os i denne Tilstand af Usikkerhed paa alle Kanter og med en Arbejdsløshed, der, som sagt, er nær ved de 200 000, saa er Tiden ikke inde til paa sikker Maade at fastlægge nye Arbejdsforhold og Arbejdsbetingelser et Stykke ud i Fremtiden. Loven er, som jeg har sagt, foreslaaet at skulle have en Varighed af et Aar, hvad der skulde synes naturligt under Hensyn til, at det er den sædvanlige Frist for de gældende Overenskomster, men der er ogsaa et andet Hensyn, som jeg vil nævne, nemlig det, at hvis man overhovedet skal ønske og ønsker en Udsættelse af den forestaaende Strid, saa maa denne Udsættelse være tilstrækkelig lang til at afværge, at der blot i Stedet for aabenlys Strid bliver en maskeret Strid; det kender man fra Overenskomstopsigelser, at saa snart Uroen er begyndt, holder man inde med Bestillinger, med Arbejders Iværksættelse og alt det, som kunde bidrage til Imødegaaelse af Vanskelighederne, og man opnaar altsaa derved blot at forøge dem. Den naturlige Tid for en saadan Lovs Varighed er derfor et Aar. Man vil fra alle Sider under disse Forhold kunne iværksætte endog omfattende og betydelige Arbejder med Udsigt til at have dem tilendebragt, inden Lovens Gyldighed udløber. Det er denne Sikkerhed, som det har været os om at gøre at give den Del af Erhvervslivet, som endnu har Muligheder for at sætte Arbejde i Gang. Saaledes er det Lovforslag, som alt sagt, virkelig et Forslag af Interesse for Samfundet, for vort Land, for hele Befolkningen, det tager ikke Sigte paa alene at gavne nogle enkelte, det tager Sigte paa at imødegaa den overmaade alvorfulde Katastrofe, som Landet og Befolkningen staar overfor, hvis man ikke faar denne Lockout afværget. Det er en Nøddlov, en Nødforanstaltning, skabt af den Situation, hvori vi befinder os, en Lov, som efter min Mening ikke drager nogen Art af Konsekvenser med sig, thi den er af født af en Situation, som forhaabentlig ikke kommer igen, hvis vi nogen Sinde